

ערפאת

חודה לחיילים ולאזרחים של ישראל...

למרות האידאולוגיה הכל-ערבית של הבעת' הסורית, ממשכה לקונן במעמקי הנשמה הסורית האמונה שירדן, כמו לבנון ופלסטין, היא בעצם מחוץ סוריה, וכי שליטי עמאן, כמו ראשי לבנון ואש"ף, צריכים לשרת את המטרות הסוריות.

המחלוקת בין ירדן ואש"ף, שהגיעה לשיאה בספטמבר השחור של 1970, עזרה לסורים. היסול מחלוקת זו נוגד בהחלט את האינטרס הסורי — יהיה הרקע כאשר יהיה. כאשר הרקע הוא חיוון הכוחות ה"אנטי-סוריים באש"ף, בהתנגת יאסר ערפאת, התקרבות ירדנית-אש"פית היא ל"זר בעיני דמשק, לכן נעשה סוריה צעדים נמרצים כדי לשרת את שליחות ערפאת בעמאן.

לא זו בלבד שסוריה שיכנעה את ראשי האירגונים הפלסטיניים, הנמצאים בדמשק, לפרסם גילויי-דעת נגד התקרבות לירדן, אלא שגם מנעה פיסית את נסיונו של ערפאת לכנס בעמאן מושב מיוחד של הוועד הפועל של אש"ף, כדי לקבל החלטות על היחסים עם ירדן.

חברי הוועד הפועל הנמצאים ב"דמשק הפכו — במצופה — כנרי ערובה של המדיניות הסורית.

עובדה מעניינת: הסורים החתימו על גילויי-הדעת את ראשי האירגונים הקטנים, אך לא את ראש אל-צעיקה, האירגון הפטרי סורי המובהק, הידוע כזרוע של ממשלת סוריה.

לעומת זאת הגיע לעמאן האיש מס' 2 של סח"ח, אברני-האד. שהוא תומך עיקבי בקו

- ההיענות ליוזמת פייר מנדספראנס (שנפטר השבוע), פיליפ קלוצניק ונחום גולדמן (שנפטר גם הוא בינתיים), שקראו להכרה הדדית ישראל-אש"ף.
- הפגישה עם אורי אבנרי בכיירות.
- החתימה על "מיסמך מקלוסקי".
- שבו קיבל ערפאת על עצמו את "כל החלי" טות האו"ם הנוגעות לבעייה הפלסטינית".
- השיחה עם אמנון קפליוק.
- ההצהרה של ח'אלד אליחסן באונוי אבנרי על נכונות אש"ף להפסיק את הפיגועים האלימים.

חבלה ברומא

קו זה נמשך ביתר שאת כאשר יצא ערפאת מביירות. שורה שלמה של מעשי שים והצהרות באו להכשיר את הקרקע ל"הכרעה. בין השאר:

- הופעת ערפאת בוועידת-הפיסגה הערבית בפאס, שבה פעל כראש המחנה ה"מתון בעולם הערבי ודאג לקבלת החלטות המאפשרות הכרה בישראל.
- אי-דחיית תוכנית-ירגון על-ידי אש"ף, והעולם הערבי כולו, בוועידת-פאס.
- הפגישה של ערפאת עם האפיפיור, שבה דיבר בזכות הכרה בישראל והפסקת הטרור.
- הצהרותיו החוזרות והנשנות של ערפאת ברומא, בדמשק ובעמאן, שבהן הביע את "תורת העם הפלסטיני לחיילים ולאזרחים של ישראל, שהתנגדו למילחמה ושהביעו סולידריות עם העם הפלסטיני".
- הצהרות מרחיקת-לכת של נאיף חוותמה, פארוק קאדומי (לשעבר מחסידי הקו הנוקשה) ואחרים בזכות דו-קיום עם ישראל.
- הופעה פומבית בשותפת של עמאד שקור, עוזרו הראשי של ערפאת, עם אורי אבנרי באישיפה פומבית למען השלום ב"אמסטרדאם".
- הודעות הגיגיו של נציג אש"ף ב"רומא, נימר המאד, ושל ערפאת עצמו, את"רי מעשה-ההוועה של קבוצת אברני-דאל המגוישות של ערפאת עם חוסיין היו חולי-יה נוספת ברשרת זו.
- כל המעשים האלה עוררו מורת-רוח גור ברת בדמשק, שאינה רוצה כי העניין ה"פלסטיני יישמט מידיה. אמנם, גם סוריה וזה במהירות מעמדותיה הנוקשות. היא ממקרכת לארצות-הברית (ראה ה"נדון) ואף הכריזה פומבית על נכונותה להכיר ב"ישראל. אך אין היא מוכנה לסבול מדיניות עצמאית של אש"ף, על כן, מגוי וגומר ע"י מה לחבל במעמדו של ערפאת, ואם אפי שר, לחסלו ולהחליפו באדם הכפוף להור"י אות דמשק.

חוותמה דו-קיום

של ערפאת. אברני-האד, ראש הזרוע הצב"ית אית פתח"ח — הוא דווקא מאבות הקו המתון. הוא ניצל את ההודמנות כדי להטי תלק מסוריה — ויש אומרים ששם חשש לחייה אחרי הריגתו של אברואליד, ה"רמטכ"ל של כוחות אש"ף, אדריכל ההגנה על כיירות המערבית, שנהרג באופן מיס"תורי בשטח הסורי בלבנון.

צעד אחרי צעד

ה"ותמי גילויי-הדעת נגד ההתקרבות לירדן אינם, בהכרח, נגד קו של שלום. מנגה עימם, למשל, נאיף חוותמה, ראש ה"חזית הדמוקרטית השמאלנית, שהשמיע ל"אחרונה הצהרה מרחיקת-לכת בזכות ה"שלום והדו-קיום עם ישראל. אולם גם חוותמה, שגדל בירדן, מתנגד להתקרבות למלך חוסיין, שנוא-נפשו.

הקרב המכריע לא ייערך, כנראה, על השאלה זו, שהיא מכסיפית ו"מישנית, אלא על השאלה המרכזית: זית: האם להשמיע את ההכרזות ה"חד-משמעיות לגבי היערים ה"פלסטיניים, הדרושות עתה כדי לאפשר לאש"ף לפתוח בהירבבות עם ארצות-הברית ועם כוחות ה"שלום בישראל.

במשך שנים רחה ערפאת את הקרב ה"מכריע בתוככי אש"ף, אף שגם הוא ידע — מן הסתם — שהוא בלתי-נמנע. הוא חי"שש הודמנות היסטוריות, שבה יהיו כל הנתו"י גיבם לצדו.

בשנים האחרונות, עד למילחמת-הלבנון, התקדם ערפאת בצעדים והירים מאוד לק"ראת יעד זה. מדינת-הימני של אש"ף כ"דרוס-לבנון היתה נתונה, למעשה, לכיבוש

המור יותר: הפעולות של איר"ן גון אברני-דאל, המכוונות נגד אש"ף וערפאת, מתוארות בהודעות רישומיות בישראל, וגם בכריחה-תיקשורת, כפעולות מס' עם אש"ף. לכן היותר מדובר פתמית על "מחבלים פלסטיניים", כך שהקורא התמים מתרשם כי המדובר ב"אש"ף, "אירגון המרצחים".

אחריות ישראלית

ה"אם קו זה תואם באמת את האינטרס האמיתי של ישראל?

יש עכשיו הודמנות היסטוריות, אולי יחיי דה במינה, לחולל שינויי-ערכים יסודי בקרב העם הפלסטיני. אחרי ארבעה דורות של מילחמה, יש סיכוי לעלות על דרך של התי-פיסות אמיתית לא רק על פני השטח, אלא במעמקי התודעה של שני העמים.

משום כך יהיה זה ישע ה"ס"טורי, אם לא תעשה פשרה בי"דבר אפשרי כדי לעורר ולחזק את הכוונות המתונות באש"ף, ולאפשר להם להתגבר על אויבי השלום, שהם גם אויבי הקיום הישראלי.

על רקע זה, אפשר רק להצטער על מעשיהם ודיבריהם של כמה מראשי מחנה-השלום הישראלי, התוקפים בכל הודמנות ובלי אבחנה את אש"ף, מתוך חשבון טכ"סי. נדמה להם כי ההתקפות על אש"ף מאזנות, באונוי מאזיניהם הישראלים, את הצהרותיהם בזכות השלום ותחורת השט"חם הבכושים. ההתקפות על אש"ף הן, פור-פולאריות, ובאות לחזק את התדמית ה"פטריוטית" של הדוברים, שבואם להטיף לקו של שלום, שאינו "פופולרי".

זהו חשבון קלוקל ומוטעה, והוא מחטיא את מטרותו.

כל דיבור על שלום הוא חסר-ערך, אם אינו מצביע על דרך מוחשית ואמינה ל"שלום. הדרך היחידה היא הידברות בין ישראל והנהגת העם הפלסטיני.

כל מעשה העורר כיום להנהגה הפלס"טית ניצח במאבק הפנימי ולהגיע לקב"י עת עמדה חד-משמעית בזכות השלום. ה"רו"קיום ההכרחי ה"רדדית, תוך התגברות על פיקפוקים פנימיים ומישקעי העבר, משרת את האינטרס הלאומי הבסיסי וארוך-הטווח של מדינת-ישראל. כל מעשה הפוך מחבל בישראל.

הדבר מטיח אחריות כבדה על כל אדם בישראל המודע לאינטרס הלאומי הבסיסי של ישראל: הש"י הגאורם.

פה, וביניהם המיסעדה היהודית בפאריס ובית-הכנסת ברומא, והנסיגות להתנשק בחייהם של ראשי אש"ף, נועדו לחבל ב"הישגים המדיניים של אש"ף ולחסל את ראשיו.

בגין למען אברני-דאל

פי כל הסימנים מתכוונן ערפאת הפעם להשיג הכרעה ברורה.

יהיה זה המאבק המכריע על דמותו של אש"ף, פעולתו והרכב הנתגותו.

הדבר מעורר שאלה גדולה ב"ישראל.

כל פעולה וכל הצהרה של ישראל מ"פיעות במישרין או בעקיפין על המאבק ב"תוך אש"ף, כשם שכל פעולה או הצהרה של אש"ף משפיעות על ה"נעשה בישראל. הצהרות ישראליות האומרות כי "ישראל לא תכיר לעולם באש"ף, גם אם ידבק בקו של שלום, וכי לא תסכים לערים להקמת מדינה פלסטינית ב"גדה וברצועה, גם ב"מיסגרת של שלום גמור וסופי, מחזקות במובן את הקיצוניים ב"אש"ף, ועוזרות להם למעון כי אנשי הקו המתון באש"ף הם אנשים נאיביים, שאינם מבינים את כו"רנות-הזרדן של ישראל.

לעומת זאת, כל פעולה המוכיחה כי מחר נה"השלום של ישראל הולך וגובר, וכי הוא עשוי מחר לכונן את המדיניות הישראלית, מחזקת את הקו המתון באש"ף.

הפגנות-השלום שנערכו בישראל במהלך המילחמה עשו רושם כביר על המדני העם הפלסטיני, וחיוקו באופן מכריע את ראשי הקו ה"מתון באירגון. ערפאת עצמו מס"תמד כימעט בני הרף על הפגנות אלה, שבואו להגן על הקו שלו.

השאלה היא: מהו האינטרס הישראלי? לראשי הליכוד יש על כך תשובה ברורה: כדאי לחזק דווקא את הקו הקיצוני באש"ף.

תדמית של אש"ף טרוריסטי ורצחני מחר זקת את הסיכון של ממשלת בגין, שמוכ"רחיים לספח את הגדה הרצועה לישראל, מכיוון ש"אין עם מי לדבר". שהשלום אי"נו אפשרי, ושעל ישראל להתגונן מפני הרוצחים.

רוב העיתונות הישראלית משתפת פעו"לה עם קו זה. ההתקפות הסוריות על ער"פאת השבוע תוארו על-ידי כלי-התיקשורת בארץ בהנאה רבה. יוזמותיו של ערפאת ואנשיו אינן זוכות בארץ בשום סיקור, או בסיקור מיעזרי ולגלגני.